

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI **BARTOLOMEJ**

ROČNÍK XXV.

ČÍSLO 2

FEBRUÁR 2017

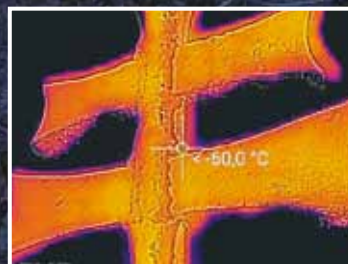

Povolání k lásce

Benefičný koncert - Prievidzský anjel - Svetový deň chorých
Exhortácia o rodine - Národný týždeň manželstva - Fašiangy

Skautský výstup na Kl'ak, 7. január 2017 (termokamera na kríži zamerala - 60° C)

Povolani k láske

Vraj je to len o komercii. Kedysi Medzinárodný deň žien, a dnes Valentín. Ak však z tohto komerčného povrchu zájdem do hĺbky, prideme k povolaniu k láske. Aj k tej valentínskej...

Vraj ak má byť manželstvo vydarené, treba sa zamilovať každý deň, no vždy do tej istej osoby. Zalúbenie totiž časom pomíne a treba ho premeniť na lásku. Takú skutočnú, ktorá je schopná i obety a každodennej rutiny. A o tomto nie je valentínska komercia, ale uvedomenie si, čo to znamená vstúpiť do manželstva, vstúpiť do lásky.

Možností na toto uvedomenie si nie je v našom „cirkevnom“ prostredí málo, a to ani v nastávajúcích valentínskych dňoch. Preto sa naprieč kresťanskými spoločenstvami vždy v týždni okolo 14. februára usporadúva Národný týždeň manželstva. A preto - vonkoncom nielen pri príležitosti Valentína - prebieha aj Kurz prípravy na manželstvo.

Tento Týždeň i Kurzy napomáhajú rozvíjať v (nielen) budúcich manželoch vedomie o povolaní k láske. Víkend, počas ktorého sa stretnú manželia a rodiny, žijúce už niekoľko rokov spolu a majúce za sebou skúsenosť manželského života i skúsenosť výchovy detí, s mladými pármí, ktoré sa verejne spečatiť svoju lásku len chystajú, rozvíja toto povolanie u jedných i u druhých. Už jestvujúcim rodinám pomáha odosobniť sa od jedinečného a subjektívneho prežívania vlastného vzťahu a obohatiť sa o to, čo zažili a zažívajú aj iní manželia a ďalšie rodiny. Zároveň zdieľajú svoju vieru a náboženský život a prostredníctvom služby a svedectva o svojom manželskom živote upevňujú v sebe vzájomnú lásku. Na druhej strane snúbencom víkend a všetko, čo počas neho vidia a počujú, otvára oči, a svedectvo manželov a rodín ich presvedča o tom, že kresťanské rodiny nie sú utópiou a žiť manželskú lásku podľa Božích princípov aj dnes je možné.

Povolanie k láske a jeho rozvíjanie sa však komunikáciou manželov a snúbencov nevyčerpáva. Neschádza mi zmysle to, čo som povedal snúbencom na konci svojej prednášky o manželskej láske na sklonku prvého „môjho“ víkendu na jeseň pred vyše dvoma rokmi (a potom už vždy): „Milí moji, a viete, čo je pre mňa na tomto víkende najúžasnejšie? To, že hoci sa tu stále hovorí o manželstve a manželskej láske, ja som ešte radšej, že som kňazom.“ Ich smiech z prvoplánovej myšlienky, ku ktorej ich priviedlo vedomie, že kňazi žijú v celibáte, poopravilo moje vysvetlenie: „Lebo som ešte viac vdáčný za ten spôsob povolania k láske, ktorý do mňa vložil Pôvodca tohto povolania, sám Boh.“

Prajem vám, aby ste aj vy vždy, každý spôsobom, ku ktorému vás povolal Pán, prežívali i rozvíjali svoje povolanie k láske.

Vd'áčný za povolanie k láske
Dušan Rončák

Stretnutie rodín spoločenstva Jozue

Benefičný koncert podporil deti v Ugande

V sobotu 21. januára po večernej svätej omši sa v kostole u piaristov konal benefičný koncert. Vystúpil na ňom operný spevák, maliar a kňaz Martin Šafárik, ktorý momentálne pôsobí v bratislavskom Blumentáli.

Martin Šafárik sa veriacim prihovoral už počas svätej omše. Charitatívny postoj voči chudobným deťom v Ugande predstavil ako výzvu pre Cirkev a osobné povolanie, ktoré ho naplňa. Nasledoval samotný koncert, kde zaznel operný spev v sprievode klavíra.

Ako sólo spevák už Martin Šafárik vystupoval s komorným sláčikovým súborom

Strieborné struny z Bratislavy v Rakúsku, Austrálii, USA i v Paríži. Bol aj hosťom Lucie Bílej na minuloročnom benefičnom koncerte v Podunajských Biskupiciach, výtlačok ktorého bol použitý na spoločné charitatívne projekty.

Text: Anka G. Vavrová a Žofia Hakošová

Foto: Mária Melicherčíková

Vyberáme z kázne dp. Martina Šafárika

Drahí bratia a sestry,

v našej spoločnosti, či blízkej, alebo vzdialenejšej, treba povedať - v našom svete, naozaj sú medzi nami alebo spolu s nami naši súčasníci, ľudia, ktorí nielenže nespĺňajú tento štandard človeka žijúceho v tretom tisícročí, ale dokonca sú v hlbokkej chudobe, v ktorej častokrát životy vyhasínajú len preto, že nemajú dostatok tých najzákladnejších potravín a tých najzákladnejších vecí pre pozemský život...

„*Nepodeliť sa s chudobnými,*“ píše v jednom zo svojich teologických diel sv. Ján Zlatoústý, „*znamená okrádať ich a pripravovať ich o život.*“ Nevlastníme svoje, ale ich veci. Najprv treba dať zádosť požiadavkám spravodlivosti, aby sa nedávalo ako dar lásky to, čo sa má povinne dať už z dôvodu spravodlivosti. Ak dávame chudobným, čokoľvek potrebujú, nedávame im svoje veci, ale im vraciame ich veci. Skôr splácame dlh spravodlivosti, ako keby sme vykonávali skutky milosrdenstva.

Stvorené dobré sú totiž určené celému ľudskému pokoleniu. Jednoduchšie povedané, niekedy chceme akoby opit' naše svedomie tým, že keď náhodne stretáme nejakého bezdomovca, alebo nás nejaký sociálny prípad osloví, alebo ho stretneme na ulici, tak mu dáme možno euro, dve, päť, možno aj desať a máme pocit, že tým je náš charitatívny rozmer vybavený. Už potom vôbec neriešime to, čo ten človek s tým urobí. My sme dali to, čo sme mali vo vlastníctve, a to, čo sme

uznali za vhodné, a tým to považujeme za vybavené...

Katechizmus Katolíckej cirkvi hovorí: „*Rozhodujúcim bodom sociálnej otázky je, aby sa dobrá, ktoré Boh stvoril pre všetkých, skutočne dostali ku všetkým podľa spravodlivosti s prispením lásky.*“ Teda tu nejde o nejaký skutok dobra, ku ktorému sa my rozhodneme preto, aby sme si pred naším Stvoriteľom urobili fajku: „Už si spokojný, už si môžem robiť po svojom?“ Tak to vôbec nefunguje. Taký skutok lásky sa nám ani neprpisuje do knihy života ako skutok telesného alebo duchovného milosrdenstva. Presne tak, ako sa nám nemôže pripísať skutok nejakej almužny, ktorú nedávame preto, že chceme pomôcť tomu človeku, ale preto, aby sme napríklad boli v spoločnosti obdivovaní, alebo vnímaní ako dobrí ľudia, možno ako svätci. Veď to je napokon princíp farizejov, na ktorých poukázal Pán Ježiš, ktorí mu veľmi vadili a vyslovene ich odsúdil...

A tak, drahí bratia a sestry, mohli by sme spraviť takú zátvorku, také zhrnutie. Čo je podstatou nášho kresťanstva? Odpoveď nám dáva pápež Benedikt XVI. vo svojej encyklike *Deus caritas est*, keď hovorí: „*Najhlbšou podstatou Cirkvi sú jej tri úlohy: prvá - ohlasovanie Božieho slova, druhá - vysluhovanie sviatostí, a potom tá, pre ktorú som prišiel najmä - služba lásky,*“ ktorá môže spočívať aj v tom, že s tým, čo máme alebo sme dostali, sa dokážeme rozdeliť.

(Redakčne upravené, krátené.)

Kúpou DVD z charitatívneho koncertu Martina Šafárika s Luciou Bílou môžete podporiť nutričný projekt pre deti v Ugande. DVD budú k dispozícii v sakristii farského kostola. Cena DVD je 12 Eur, samozrejme, môžete prispieť aj vyššou sumou.

Helena Cagaňová za Misijský klub v Prievidzi

Charita získala mestské ocenenie Prievdzský anjel

Vo štvrtok 26. januára mesto Prievdza na slávnostnom podujatí Tváre mesta v Kulturnom a spoločenskom stredisku udeľovalo nové mestské ocenenie Prievdzský anjel. Získala ho aj nezisková organizácia Charita - dom sv. Vincenta, ktorú založila Rímskokatolícka cirkev, farnosť Prievdza-mesto.

Charita - dom sv. Vincenta získala mestské ocenenie Prievdzský anjel za rozvoj služieb pre ľudí bez domova v meste Prievdza a dlhodobú prácu so sociálne vylúčenými obyvateľmi mesta. Ocenenie z rúk primátorky mesta Kataríny Macháčkovej prevzal riaditeľ neziskovej organizácie Milan Petráš. Podľa štatútu mesta o udelení ocenenia Prievdzský anjel na návrh pracovnej skupiny, ktorá je menovaná primátorom mesta, rozhoduje mestská rada. „Charita pomáha nielen ľuďom v núdzi, ale aj mestu, pretože sa zaoberá citlivou sociálnou otázkou. Nie v každom meste fungujú také kvalitné služby pre ľudí bez domova. Prácu charity si preto veľmi ceníme a sme radi, že takúto organizáciu

v Prievdzi máme,“ hovorí Katarína Macháčková, primátorka mesta Prievdza. „Nielen riaditeľovi Milanovi Petrášovi, ale aj predsedovi správnej rady neziskovej organizácie Vladimírovi Pavlíčkovi, všetkým pracovníkom, dobrovoľníkom a dobrodincom chcem pri príležitosti udelenia mestského ocenenia Prievdzský anjel srdečne poďakovať za ich obetavú prácu,“ dodáva. Spolu bolo na podujatí udelených 20 mestských ocenení Prievdzský anjel jednotlivcom aj kolektívom z rôznorodých oblastí - občianskeho spoluzitia a charitatívnej činnosti, športu, kultúry aj umenia.

Text: Alojz Vlčko

Foto: Diana Dušeková, Marian Chlpek

Ocenenie Prievdzský anjel tvorí soška anjela, na ktorej je uvedený názov ocenenia a rok udelenia. Sošky vyrobila výtvarníčka Mária Bucová z oravskej obce Bobrov. Každá soška je samostatne ručne modelovaný originál. Za charitu prevzal ocenenie riaditeľ Milan Petráš.

Výzva k modlitbe za bojnickú nemocnicu

V januári médiá upozornili na to, že bojnická nemocnica čelí veľkému náporu pacientov na nepomerne málo lôžok na oddeleniach. Lôžok pre pacientov je málo napríklad na oddelení anestézie a intenzívnej medicíny. Pozývame preto k modlitbe za bojnickú nemocnicu a tých, ktorí o nej rozhodujú.

„Ošetrovanie pacientov v našom regióne je naviazané na bojnickú nemocnicu, ktorá zatiaľ patrí pod Trenčiansky samosprávny kraj, no bolo by istejšie, keby bola podporovaná a posilnená aj z ministerstva. Na tých istých lôžkoch a s tým istým personálom ošetrojeme pacientov, ktorých ošetrovali v minulosti aj v okolitých malých nemocniciach, napríklad v Handlovej,“ hovorí Mária Šramková, primárka Oddelenia anestéziológie a intenzívnej medicíny (OAIM) nemocnice v Bojniciach. „V Bojniciach je päťlôžkové OAIM stále v „nadstave“ pacientov. Za mesiac december sme ošetrili 29 pacientov na piatich lôžkoch. Ide o pacientov závislých od dýchacích prístrojov, ktorí sa nedajú posúvať, musia byť umiestnení v blízkosti výstupu medicínálnych plynov. Posledné dni ide o kardiorespiračné zlyhania u pacientov s chronickými obštrukčnými chorobami pľúc, opuchy pľúc u srdciarov pri infekčnej záťaži, náhle cievne mozgové príhody a podobne,“ približuje situáciu v bojnickej nemocnici.

Operatívne riešenie nedostatku lôžok vidí Trenčiansky samosprávny kraj ako zriaďovateľ v manažmente pacientov. Teda v rokovaní so záchranármi o ich umiestnení do iných nemocníc, ak nemocnica v Bojniciach nahlási plný stav. Dlhodobé riešenie problému kraj vidí v dobudovaní operačných sál s chirurgickým pavilónom, ktoré je plánované na rok 2017 a vo vybudovaní nového 10-lôžkového ARO v roku 2018.

„Je pochopiteľné, že príbuzní pacientov nechcú každý deň cestovať za svojimi ťažko chorými do Trenčína či Martina,“

vysvetľuje Šramková. „Pád malých nemocníc, ktoré boli šikovnými nemocnicami pre svoje okolie, cítime. Napríklad štyri lôžka v Handlovej musíme nahradiť. Okrem toho sem smerujú pacienti z bánoveckého okresu i operanti z Partizánskeho, ktorí sa v prípade komplikácií v zmysle zlyhania životných funkcií posúvajú na OAIM. Sme náhrada za zrušené menšie nemocnice, ale bez navýšenia lôžok, záujmu poisťovní, bez zvýšenia počtu personálu! Personál sa o pacientov snaží starať intenzívne, určite sa u nás preležanina nevytvorí! Ale ten nápor roboty ho vyčerpáva, je unavený a chorobnosť jeho členov narastá,“ dodáva.

„Stále operujeme na starých operačných sálach, kde raz vypadne elektrika, inokedy je problém s vodou. Minulý rok sme na nich pri operáciách uspali 5696 pacientov. Veríme, že pomôže plánované otvorenie nových operačných sál. Sú takmer pred dostavbou - krásne, moderné, ale nedokončené, zamknuté už 14 rokov. Takisto by nám padol vhod plán opravy a rozšírenia OAIM,“ hovorí primárka. „Som presvedčená, že aj modlitba môže pomôcť, aby sa čo najskôr podarilo to, čo bolo sľúbené už dávno. Aj preto chcem úprimne pozvať k modlitbe za našu bojnickú nemocnicu,“ vyzýva.

S redakciou časopisu Bartolomej sa pridávame k tejto výzve a tiež pozývame k modlitbe nielen za bojnickú nemocnicu, ale aj za všetkých, ktorí o nej rozhodujú, aby robili dobré rozhodnutia.

Pripravila: Anka Gálová Vavrová

Povolanie

Nikdy som si nemyslel, že máme vo farnosti toľko povolaní - teda ľudí oslovených, pozvaných Bohom k spolupráci. Nemyslím na kňazstvo či zasvätený život. Myslím na povolanie, o ktorom píše pápež František vo svojom posolstve na 25. Svetový deň chorých (budeme ho sláviť 11. februára 2017): „Tento deň je príležitosťou venovať osobitnú pozornosť situácii chorých a všeobecne, trpiacich; zároveň vyzýva tých, ktorí sa im venujú - počnúc ich príbuznými, zdravotníckymi pracovníkmi a dobrovoľníkmi - aby ďakovali za povolanie, ktoré prijali od Pána: sprevádzať chorých bratov a sestry.“

Okrem toho, že Svätý Otec týmto „povolaným“ viackrát ďakuje, že na svoje povolanie odpovedali kladne, ukazuje aj na ich základný vzor, ktorým je Panna Mária. „Chcel by som vás všetkých - chorých, trpiacich, lekárov, zdravotnícky personál, príbuzných, dobrovoľníkov - povzbudiť, aby ste uvažovali o Márii Uzdravení chorých, ktorá je zárukou nežnej Božej lásky ku každej ľudskej bytosti.“

Mária nás učí úcte k chorým

Následne pápež ukazuje postoj, ku ktorému nás Panna Mária vedie pri tomto povolaní: „Aj na nás, podobne ako na sv. Bernadetu, Mária pozorne hľadá. Pokorná dievčina z Lúrd hovorí, že Panna, ktorú nazýva ‚krásna pani‘, na ňu hľadela tak, ako sa hľadá na osobu. Tieto jednoduché slová opisujú plnosť tohto vzťahu. Bernadeta - chudobná, nevzdelaná a chorá - cíti, že sa Mária na ňu pozerá ako na osobu. ‚Krásna pani‘ s ňou hovorí s veľkou úctou, bez toho, aby ju ľutovala. To nám pripomína, že každý chorý vždy je a zostáva ľudskou bytosťou, a ako s takou s ním treba zaobchádzať. Chorí, rovnako ako ľudia - s často vážnym - hendikepom, majú svoju neodňateľnú dôstojnosť a svoje poslanie v živote, a nikdy sa nestanú iba predmetmi; hoci sa aj niekedy zdajú úplne pasívni, v skutočnosti takými nikdy nie sú.“

Povolanie slúžiť

Sprevádzanie a služba chorým je podľa pápeža skutočné povolanie i v tom, že

povolaný viac dostáva, než dáva. Za povolaných v tomto smere pritom považuje i samotných chorých či inak trpiacich: „Po tomto zážitku v jaskyni sa vďaka modlitbe mení Bernadetina slabosť na silu pomáhať druhým. Vďaka láske sa stáva schopnou obohatiť svojich blízkych a predovšetkým ponúknuť svoj život na spásu ľudstva. Fakt, že ju ‚krásna pani‘ požiadala, aby sa modlila za hriešnikov, nám pripomína, že chorí a trpiaci nenasia v sebe len túžbu uzdraviť sa, ale aj túžbu viesť skutočný kresťanský život, a to až do tej miery, že ho obetujú, ako praví Kristovi misionárski učeníci. Bernadeta dostáva od Márie povolanie slúžiť chorým, má sa stať ‚milosrdnou sestrou‘. Toto poslanie tak dokonale naplní, že sa stáva vzorom, ktorý môže nasledovať každý zdravotnícky pracovník. Prosme teda ‚Nepoškvrnené počatie‘ o milosť, aby sme vždy dokázali nadviazať s chorým vzťah ako s osobou, ktorá síce potrebuje pomoc - a niekedy aj v tých najelementárnejších veciach - ale zároveň v sebe má svoj vlastný dar, o ktorý sa môže podeliť s druhými.“

Zrozumiteľné a hlboké

Podobne ako Novoročné, ani toto posolstvo Svätého Otca nie je dlhé, a napriek svojej duchovnej hĺbke (a možno práve vďaka nej) je ľahko zrozumiteľné. I preto ho odporúčam k prečítaniu celej (<https://www.kbs.sk/obsah/sekcia/h/dokumenty-a-vyhlasenia/p/dokumenty-papezov/c/posolstvo-k-svetovemu-dnu-chorych-2017>).

Za textom vidím dva zdroje - jedným je Boží Duch a druhým osobná skúsenosť. Tá i mne osobne pred pár rokmi ukázala, že človek odkázaný na moju pomoc je pre mňa Božím oslovením. Je to výzva k napodobňovaniu Božej milosrdnej lásky, ale hlavne dar, za ktorý dodnes d'akujem.

Dary sú to vlastne dva - samotné povolanie k pomoci chorým, a potom konkrétny

človek, o ktorého sa staráme. Oba nás pritom pripravujú na tretí dar, pripravený i chorým, i tým, ktorí sa o nich starajú - Božie kráľovstvo. Chystá nám ho ten, o ktorého sa mysticky staráme, ktorý je prítomný v každom chorom - náš Pán.

Vladimír Slovák

„Ó, Mária, naša Matka,
ty v Kristovi každého z nás prijímaš za svojho syna či dcéru,
povzbudzuj dôveryplné očakávanie nášho srdca;
posilňuj nás v našich chorobách a trápeniach;
ved' nás ku Kristovi, tvojmu Synovi a nášmu bratovi,
a pomôž nám spoliehať sa na Pána, ktorý koná veľké veci.“

Z Posolstva Svätého Otca Františka na 25. svetový deň chorých

Dobrá novina: Pre koho deti koledovali tento rok

V 22. ročníku Dobrej noviny si témou Deti sú srdcom zmeny predstavujeme Etiópiu. V jednom okrese oblasti Arsi sú to práve deti, ktoré spôsobujú vo svojom okolí zmenu zmýšľania, prekonávajú zaužívané predsudky a prinášajú novú pozitívnu energiu medzi ľuďmi.

Okresné mestečko Karsa je vzdialené od hlavného mesta Addis Abeba približne 230 kilometrov juhovýchodným smerom. Sídli v ňom organizácia HEfDA (Harmee Education for Development Association). Harmee znamená v jazyku oromo matka. Toto prepojenie nie je náhodné. HEfDA totiž tiež vedie miestne komunity k zodpovednosti a samostatnosti.

„Našou úlohou je sprevádzať a podporovať ľudí v ich úsilí zlepšovať si vlastnú situáciu. Problémom často nie je nedostatok zdrojov, ale nedostatok vedomostí a zručností, ako existujúce zdroje rozpoznať a použiť pre spoločné dobro,“ hovorí Daniel Keftassa, zakladateľ združenia. Obyvatelia okresu Munesa žijú prevažne vidieckym spôsobom života vo veľmi jednoduchých podmienkach. Väčšina okresu sa rozprestiera na chladnej vysočine (2000 - 3500 m nad morom) s členitým povrchom. Žije tu približne 208 000 ľudí. Postihnutie patrí medzi hlavné sociálne problémy, ktoré bránia ľuďom s postihnutím zapájať sa do sociálno-ekonomických aktivít. Rodičia neposielajú svoje deti s postihnutím do škôl, pretože veria, že dieťa s akýmkoľvek postihnutím nemôže úspešne študovať a nedokáže sa nič nau-

čiť. Mnohé z nich preto pomáhajú rodičom pri starostlivosti o zvieratá, nosení vody, farmárčení a iných prácach okolo domu.

„Jediná šanca, ktorú tieto deti majú, je vzdelanie,“ vysvetľuje Daniel Keftassa a pokračuje: „Podporiť dieťa, aby získalo vzdelanie, väčšiu samostatnosť, zodpovednosť, a tak i budúcnosť, je veľká vec. Projekt nedáva šancu len deťom s postihnutím, ale mení celú miestnu komunitu.“ V novej fáze projektu získa prístup ku vzdelaniu cez 85 detí s rôznymi postihnutiami. Spoločne sa zameriame na zvýšenie povedomia o potrebe kvalitného špeciálneho a inkluzívneho vzdelávania a jeho hodnote v životoch týchto detí. Udejú sa mnohé rozhovory s rodičmi, školenia pre špeciálnych pedagógov, zriadenie školských klubov, dvoch pedagogických center, ale aj diskusné fóra s vládnymi inštitúciami a školami. Rôznymi spôsobmi sa budú usilovať o zlepšenie kvality vzdelávania, o uplatňovanie práv ľudí s postihnutím a včlenenie týchto tém do vládnych politík a stratégií. Nezabúda sa ani na bezbariérovosť škôl a renovácie špeciálnych tried.

Ďalšie podporené projekty

Silnou stránkou Dobrej noviny je dlhodobé angažovanie sa v určitých lokalitách v spolupráci s dôveryhodnými partnermi. V roku 2017 Dobrá novina podporí rozvojové projekty v piatich afrických krajinách.

Etiópia

Dobrá novina v tejto krajine podporuje aj zabezpečenie prístupu k pitnej vode v oblasti Nyangatom. Práve v období sucha dochádza medzi kmeňmi Surma a Nyangatom k ozbrojeným stretom. Vlastný vodný zdroj neznamená len život, ale aj mier. Ďalšie projekty sú zamerané na zlepšenie zdravotnej starostlivosti o matky a deti a vzdelávanie dievčat a detí s postihnutím.

Keňa

V Keni Dobrá novina podporuje najviac projektov. Pomáhajú najmä v oblasti vzdelávania a podpory detí s telesným postihnutím. Pokračuje sa aj v podpore vodného projektu v Turkane, ktorého význam spočíva v zlepšení prístupu komunit k spoľahlivému zdroju vody, čím sa podporuje aj vzdelávanie v komunitách, ktoré už nemusia dochádzať za vzdialeným vodným zdrojom.

Južný Sudán

Cieľom dvojročného projektu v Južnom Sudáne je zvýšenie produkcie plodín a zvýšenie príjmov z jej predaja u 150 farmárov v oblasti Deim Zubeir na západe krajiny. Vďaka Dobrej novine sa tu podporuje aj poskytovanie tréningov v oblasti elektrických a solárnych technológií a každoročne od roku 2002 aj zabezpečenie liekov a zdravotníckeho materiálu pre nemocnicu v Mapuordite.

Uganda

V Ugande smeruje výťažok z koledovania na projekt, vďaka ktorému sa postaví mlyn na kukuricu pre miestnych farmárov. Z utržených príspevkov za mletie kukurice a predaj kukuričnej múky bude organizácia schopná podporiť núdzne deti v oblasti, čím sa stane finančne sebestačnou. Ďalšie projekty podporujú centrum pre deti s postihnutím, operácie detí trpiacich hydrocefalom a detskú HIV/AIDS kliniku.

Rwanda

Pôrodnica je postavená, chýba už len kvalitné vybavenie. Projekt v Rwande, ktorý podporila Dobrá novina, zabezpečí vybavenie pôrodnice v zdravotníckom centre v Gikondo.

Podľa www.dobranovina.sk pripravil

Alojz Vlčko

Foto: www.dobranovina.sk

Ako ešte môžete podporiť Dobrú novinu?

- modlitbou
- SMS v hodnote 2 EUR s textom DMS DOBRANOVINA na číslo 877
- darom na účet SK7711000000002940457894
- ONLINE DAROM cez darovaciu stránku na www.dobranovina.sk

25. januára 2017 bolo na účte Dobrej noviny už 947 059,59 €.

Ďakujeme!

Duchovná obnova The Way opäť oslovila mladých

Dňa 20. januára popoludní sa v jedálni piaristickej školy stretlo takmer štyridsať mladých ľudí plných očakávaní. Začínala sa totiž evanjelizačná akcia s názvom The Way. Takmer každý rok ju organizuje Spoločenstvo Piar.

The Way je víkendová akcia, ktorá moderným spôsobom sprostredkúva skúsenosť zo vzťahu s Bohom prostredníctvom koncertov a svedectiev. Účastníkov i tento rok obohatili prednášky o Božej láske, hriechu, spáse, viere, Duchu Svätom a spoločenstve. Na The Way nemohli chýbať ani dynamiky, a svedectvá o Božej добрote, ktoré prednášané témy znázornili a priblížili ešte viac.

Program obnovy bol popretkávaný mod-

litbou chvál. Charakterizovala ju atmosféra lásky, prijatia a Božej prítomnosti. Organizátori - mladí zo Spoločenstva Piar - veria, že účastníci obnovy The Way v nedeľu napoludnie odišli obohatení o novú skúsenosť s dobrým Bohom, naplnení Duchom Svätým, a budú o ňom svedčiť svojmu okoliu.

Text: Miroslava Rosáková

Foto: Peter Melicherčík

Piaristi pokračujú v oslavách jubilejného Kalazanského roka

V nedeľu 22. januára 2017 sv. omšu o 9:30 v piaristickom Kostole Najsvätejšej Trojice v Prievidzi celebroidal páter Matúš Palaj SchP. - rodák z Prievidze, odchovanec piaristického gymnázia, momentálne pôsobiaci v Nitre.

Vo svojej kázni vyzdvihol páter Matúš postavu sv. Jozefa Kalazanského ako hlboko duchovného muža, ktorý často kontemплоval ukrižovaného Krista a nechával si ním premeniť srdce na srdce plné súcitu. Poukázal i na slová z historických prameňov, v ktorých sa uvádza, že v časoch Kalazanského boli ulice Ríma pokryté stovkami opustených blúdiacich detí a vzdelanie bolo prístupné len privilegovaným - bohatším.

„Tak ako František z Assisi, aj Jozef Kalazanský opúšťa všetko, aby sa stal bratom tým najchudobnejším svojej doby,“ povedal páter Matúš vo svojom príhovore. Na záver pozval prítomných slovami pápeža Františka prežívať jubilejný rok ako nové „Turíce piaristov“.

Počas jubilejného Kalazanského roka postupne Prievidzu navštívia a odslúžia v nej sv. omšu aj ďalší pátri piaristi pôsobiaci na Slovensku.

Text: Anežka Kútiková

Foto: Mária Melicherčíková

Dnes na slovíčko s manželmi Turanskými

Spolu na cestách

Manželstvo ako svedectvo o Božej láske. Takto vnímajú sviatosť, ktorá povyšuje ľudskú lásku na niečo väčšie, Mat'ka a Mirko Turanskí (33), členovia tímu manželov, ktorí v našej farnosti už tretí rok pripravujú snúbencov v Kurze prípravy do manželstva. O tom, ako oni sami kráčajú spolu na ceste životom, sme sa porozprávali v prítomnosti ich krásnych dvoch detí, Kristínky (8) a Matejka (4).

▪ **Ste pomerne mladí manželia, ale v našej farnosti ste známi aj z vašej služby vo farskom kostole. Ako ste sa zoznámili?**

Mat'ka: Poznáme sa už zo základnej školy, no vnímali sme sa len zdialky. Naše cesty sa opäť stretli približne v dvadsiatke vo farskom spoločenstve mládeže. Hlbšie sme si porozumeli až prostredníctvom internetovej komunikácie, ktorá fungovala na našej farskej stránke, kde sme lepšie spoznali svoje vnútorné myslenie, názory a postoje. Dlhý čas som nevedela, že ten, s kým si píšem pod zaujímavou prezývkou, je ten, koho poznám osobne zo spoločenstva.

▪ **Aká bola vaša osobná cesta viery pred tým, ako ste sa rozhodli pre spoločnú cestu životom?**

Mirko: Vyrastal som v kresťanskej rodine, rodičia boli praktizujúci kresťania, ale svoju vieru som nevnímal ako osobný vzťah s Bohom. V puberte ma v niečom začali ovplyvňovať moji neveriaci kamaráti. No zachoval som si aspoň isté „gesto“ kresťana, účasť na svätej omši každú nedeľu. Bolo to však len formálne gesto. Medzi neveriacimi priateľmi som nenačítal naplnenie, cítil som prázdno, preto som sa pokúšal dostať medzi mladých ľudí pôsobiacich okolo farského kostola. Vďaka jednému kamarátovi sa mi

to podarilo. Odvtedy moja viera neustále rástla a postupne sa formovala. V manželstve sa vo mne zrodila túžba utriediť si množstvo informácií, ktoré sa prezentujú ako kresťanské, ale nie vždy také naozaj sú, preto som sa rozhodol prihlásiť na externé štúdium teológie. Najskôr som si myslel, že toto štúdium bude len pre moje dobro, ale postupne som vnímal, že je potrebné dať sa Bohu a blížnym do služby v tom, čo som prijal.

Mat'ka: Moja rodina nebola veriaca. Vníkala som ale, že existuje anjel strážny, ku ktorému ma maminka naučila krátku modlitbu. V ôsmich rokoch, keď som trávila čas v školskej družine, moje spolužiačky chodili na hodiny náboženskej výchovy a pripravovali sa na 1. sv. prijímanie. Ani neviem prečo, ale veľmi ma to za nimi ťahalo a chcela som s nimi chodiť tiež. Pani vychovávateľka ma pustila a po istej dobe som sa dohodla s pánom kaplánom Michalovičom, ktorý vtedy pôsobil v Prievidzi, že pristúpim k sviatosti krstu a k 1. sv. prijímaniu. Moji rodičia netušili, čo sa deje, všetko som si vybavila sama. Napokon súhlasili a spolu so mnou bola pokrstená aj sestra. V krátkom čase som sa pripojila k farskému spoločenstvu. Duchovne ho formovali aj sestričky mariánky v našom meste. Po maturite moja túžba po Bohu rástla. Nastúpila som pracovať ako učiteľka do cirkevnej školy

v Hlohovci, kde som udržiavala kontakty so sestrami mariánkami v Trnave. V tom čase som sa chcela stať rehoľnou sestrou, ale pre zlé zdravotné výsledky to nebolo možné. Napokon som pochopila, že Boží plán so mnou je iný.

▪ **Ako vnímate sviatosť manželstva vy vo svojom vlastnom živote?**

Mirko: Nikdy som netúžil zostať v živote sám a ani teológiu som nešiel študovať z dôvodu, že by som sa pohrával s myšlienkou stať sa kňazom. Vždy som túžil po rodine a dnes môžem povedať, že som vo svojom povolaní manžela a otca šťastný a naplnený.

Mat'ka: Myslela som si, že mojou cestou k svätosti je len zasvätený stav. Ale dnes viem, že láska k Bohu a k blížnemu a naplnenie túžby po svätosti je možné žiť aj v manželstve. Vnímam Božie požehnanie v mnohých oblastiach môjho života v rodine.

▪ **Kto vás nasmeroval pre službu v Kure pre snúbencov v našej farnosti?**

Mirko: Dozvedeli sme sa od známych o vzniku kurzu, na ktorý sa hľadali manželské páry ochotné pre túto službu. My sme spoločne cítili túžbu slúžiť rodinám, preto sme na ponuku zareagovali. Kontaktovali sme kňaza vo farnosti, ktorý rozbiehal novú formu prípravy do manželstva u nás, a pod jeho vedením sme spolu s ďalšími manželskými párami v našej farnosti v apríli 2014 pripravili prvý kurz.

▪ **Mohli by ste nám viac priblížiť formu aj obsah Kurzu pre prípravu snúbencov do manželstva?**

Kurz prebieha v priestoroch Piaristickej spojenej školy F. Hanáka v Prievidzi víkendovou formou. Začína sa v piatok v popoludňajších hodinách a končí sa v nedeľu poobede. Pozostáva z ôsmich prednášok manželských párov a deviatu prednášku o sviatosti manželstva priblíži snúbencom kňaz. Po každej prednáške je krátke zdieľanie v menšej skupinke, kde sa môžu snúbenci vyjadriť k tomu, ako vnímali jednotlivé témy, napr. rozdiel-

nost' a doplnkovosť muža a ženy, komunikácia v manželstve, kresťanský životný štýl, výchova detí, a i.

▪ **Čo vás v kurze oslovilo najviac?**

Mirko: Najviac sa mi páči forma kurzu, kde manželia majú možnosť vydať osobné svedectvo o konkrétnych oblastiach manželského života.

Mat'ka: Ja som sa v kurze našla, pretože som prirodzene komunikatívna a teší ma svedčiť o manželstve ako o radostnej zvesti a o skutočnosti, ktorá človeka robí šťastným, milovaným a prijatým. A ja taká v manželstve som.

▪ **Vnímate ovocie vašej služby v kurze?**

Mirko: Áno, väčšina snúbencov príde na kurz „z donútenia“, lebo chcú mať sobáš v kostole, ale po jeho ukončení odchádzajú spokojní, že ich tento spôsob komunikácie právd o manželstve obohatil.

Mat'ka: Z náhodných stretnutí s absolventmi kurzu je pre mňa zaujímavé sledovať, ako rôzne páry aj po kurze udržiavajú medzi sebou kontakty, stretávajú sa a navzájom si pomáhajú.

▪ **Čo si myslíte o myšlienke Národného týždňa manželstva? Pripájate sa aj vy počas tohto týždňa k tým, ktorí túžia svedčiť o kráse sviatostného manželstva a nejakým spôsobom ho posilniť?**

Mirko: Som rád, že v dnešnej dobe, keď je manželstvo „na ústupe“, sa nájdu ľudia, ktorým na manželstve záleží, a dávajú ho takýmto spôsobom na popredné miesto spoločenských hodnôt.

Mat'ka: Je zaujímavé, ako sviatok sv. Valentína vošiel do povedomia ľudí. Mnohí si v tento deň vyznávajú lásku rôznymi nápaditými spôsobmi, ale v ostatné dni roka nemajú až takú potrebu vyjadriť svoju lásku partnerovi. Pre šťastné manželstvo je však potrebné každodenné budovanie „obyčajných“ maličkostí s veľkou láskou, ktorá je vždy tvorivá a nápaditá. Národný

týždeň manželstva ma inšpiroval k tomu, aby som si aj ja pripomenula hodnotu a dôležitosť manželstva spojeného s vierou, a aké je úžasné žiť v manželstve požehnanom Bohom.

▪ **Rodina, ktorej jadrom sú sviatostne zosobášení manželia, je Kristovou Nevestou. Čím je vaša rodina pre vás a čo by ste ako rodina chceli odkázať našim čitateľom?**

Mirko: V dnešnej dobe je hodnota sviatostného manželstva odsúvaná na druhú koľaj a považovaná iba za „kus nepotrebného papiera“. Je vo mne túžba po tom, aby mladí ľudia pochopili a prijali, že to nie je len formalita, ale že život manželov s Bohom je veľkým obohatením.

Mat'ka: Moja rodina je pre mňa veľkým darom. Prajem si, aby aj iní ľudia získali požehnanie, ktorým Boh dokáže zahrnúť rodiny, pokiaľ o to stoja. Ja to zažívam každodenne (niekedy až príliš zázračne ☺).

Kristínka: Som rada, že mám svoju rodinu, lebo mám dobrých rodičov, ktorí mi pomáhajú, ľubia ma a je nám spolu dobre. Som rada, že mám svojho ocka, lebo v niektorých rodinách ocko opustí rodinu, nepomáha mamičke alebo ide do krčmy. Môj ocko taký nie je a ľúbi ma, aj celú rodinu. Nikdy by som nechcela, aby sa moji rodičia rozviedli. Veľmi ich ľúbim.

Matejko: Ľúbim ocka, mamičku, Kristínku a Matejka.

Ďakujeme za váš drahocenný čas, ktorý ste si našli na tento rozhovor, a prajeme celej vašej rodine i naďalej veľa Božích milostí pri vydávaní svedectva o šťastnom a naplnenom manželstve.

Elena Blašková
Foto: archív rodiny Turanskej

Vyjadrenia účastníkov kurzu

Akú má Kurz prípravy do manželstva u snúbencov - účastníkov víkendu - odozvu, môžete si prečítať v nasledujúcich úryvkoch zo spätnej väzby.

Tento čas bol pre nás náročný, pretože už máme dve malé deti, ktoré nás potrebujú. Avšak chápeme, že tento čas bol nutný, potrebný. A rodiny nám pomohli o tie naše deti sa postarať. Víkend nás veľmi milo prekvapil. Priznám sa, že som mala oveľa horšie očakávania, a som rada, že som tento kurz absolvovala. Veľmi mi v mnohých smeroch pomohol. Pripomenul mi mnohé dôležité situácie, momenty.

Naše očakávania kurz predbehol o 100 %. Nečakal som takú otvorenosť všetkých zúčastnených. Navrhol by som menej napomínania za neskoré príchody. Striktne: „Prečo meškáte? To sú výhovorky,“ patrí na základnú školu. Kurz budem odporúčať všetkým. A bral by som ho aspoň raz za rok.

Veľa vecí mi pomohlo, bolo poučných. Prinútili ma porozmýšľať o živote a o smere, ktorých sa uberať, hoci mi robilo veľký problém rozprávať o osobných veciach a o spoločnom prežívaní pred skupinou ľudí, ktorých nepoznám. Ďakujeme za ochotu, váš čas a že ste sa s nami podelili so skúsenosťami zo svojho života.

Nad očakávania! Veľmi príjemní ľudia, informácie odovzdané príjemnou formou. Určite budeme všade chváliť a odporúčať aj iným ľuďom. Ďakujeme celému tímu a veľa šťastia do budúcnosti!

Prednášky boli super - nad moje očakávania, lepšie, než som si myslel. Chceme poďakovať tímakom za vedenie kurzu a príjemné chvíle strávené s vami, osobitne za otvorenosť jednotlivých párov.

Nemala som očakávania. Skôr ma zasahovala skeptickosť môjho priateľa - o to viac ma potešilo, ako sa potom ku kurzu postavil. Kurz bol úžasný. Mne osobne dal veľa a viem, že aj môjmu priateľovi. Veľmi pekne ďakujem!

Bol som otvorený novým veciam, nečakal som však, že ma téma kresťanského manželstva zasiahne až tak veľmi (v dobrom). Mnohé témy mi otvorili oči a ukázali správnu cestu manželského života. Ďakujem za modlitby, cítim požehnanie.

Áno, je to výborná vec, ktorá má svoj zmysel a opodstatnenie. Teraz sa na manželstvo budem pozeráť inými očami. So všetkým som veľmi spokojná.

S kurzom som spokojná. Moje očakávania naplnil. Určite si z neho veľa odnesiem. Bolo to poučné a veľa vecí som si uvedomila. Myslím, že nám to pomôže mať lepšie manželstvo. Som vďačná za tento kurz a som rada, že sme sa prihlásili - nelutujeme to.

Pripravil: -du-
Foto: Mária Melicherčíková

Spätná väzba po víkende sa pýta na názor účastníkov na prednášky i na celkové dojmy z kurzu. Ponúknuté úryvky sú výt'ahom z názorov na kurz ako celok, nie jednotlivosti. Ich charakter odráža fakt, že pozitívna spätná väzba výrazne prevážuje nad negatívnou, čo - samozrejme - tím i farnosť, ktoré Kurz organizujú, takisto veľmi teší.

Amoris Laetitia (Radost' lásky) je exhortáciou o rodine

V rokoch 2014 a 2015 sme mohli byť svedkami dvoch zhromaždení Biskupskej synody o rodine. Bol to vzácny čas pre celú Cirkev. No nielen Cirkev, ale doslova celý svet netrpezlivo očakával závery týchto zhromaždení.

Dvojročný synodálny proces zavŕšil pápež František zhrnutím uvažovaní, ktoré počas neho odznali, do exhortácie s názvom *Amoris Laetitia* (Radost' lásky). Neubehol ešte ani rok od jej zverejnenia. No už za tento krátky čas som mal možnosť pozorovať iniciatívu niekoľkých zaniatených ľudí, ktorí sa túto obsahovo bohatú exhortáciu pokúšajú uviesť do praxe.

Možno ste jej slovenský preklad čítali už aj vy. A možno ste sa o to ani nepokúsili, lebo vás odradil zložitejší jazyk, ktorým sú pápežské dokumenty písané. Či už patríte k jednej, alebo druhej skupine, rád by som sa s vami v tomto i budúcich číslach časopisu Bartolomej podelil o niektoré pasáže, ktoré ma zaujali.

Vo svetle slova

Prvá kapitola má názov Vo svetle slova. Pápež sa v nej venuje predovšetkým opisu rodiny, ktorá je predstavená v Žalme 128. „*Tvoja manželka je ako plodonosný vinič vnútri tvojho domu. Tvoji synovia sú ako mládniky olivy okolo tvojho stola.*“ Ešte predtým však spomína podobenstvo o dvoch domoch postavených na skale, resp. piesku (Mt 7, 24-27), a takisto prvý verš Ž 128: „*Blažený každý, čo*

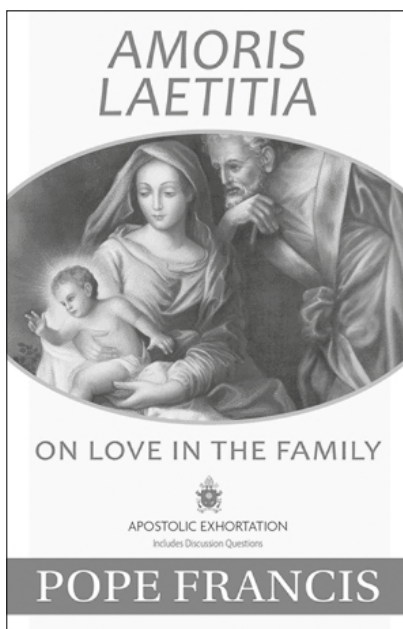
sa bojí Pána a kráča po jeho cestách.“ Tie-to slová na prvý pohľad nemusia súvisieť s manželstvom či rodinou, vidím v nich však jasný odkaz. Jedine takto, v bázni, by sme sa mali pozerat' na tajomstvo manželstva, a to vo svetle cesty, ktorú nám pri stvorení človeka určil Boh.

V bázni pred Bohom

Bázeň Božia by sa teda mala stať pre nás základom pre naše správne zmýšľanie o manželstve, lebo iba potom v ňom môžeme dosiahnuť skutočné šťastie, postavené na jednote muža a ženy i na „mládnikoch olivy“, čím sú deti okolo rodinného stola. Stavať sa do roly zákonodarcu bez Božej bázne môže mať pre naše rodiny tragické následky. Dnes je preto veľmi potrebné pozrieť sa na stav súčasnej rodiny a vrátiť človeku obraz, na ktorý bol stvorený. Želám tým, ktorí sú ešte len na začiatku tejto cesty, aby svoj vzťah, do ktorého sa odvážia vstúpiť, nepostavili na

prevrátených hodnotách. Neskôr totiž budú prekážkou šťastného manželstva. Ako múdry muž v podobenstve postavme základy svojho manželstva na skale, nie na piesku.

Miroslav Turanský

„Máme byť pokorní a realistickí, aby sme uznali, že niekedy náš spôsob predstavovania kresťanských presvedčení, spôsob zaobchádzania s ľuďmi, napomohli vyprovokovať to, na čo sa dnes ponosujeme.“

Christoph Schönborn

Na okraj...

Tri otázky pre manželov Sochorovcov

Manželia Sochorovci sú na Slovensku známi ako iniciátori myšlienky Národného týždňa manželstva (NTM). Pri príležitosti realizácie tohto projektu aj v našej farnosti sme im položili tri otázky.

1

Ako vznikol Národný týždeň manželstva?

Stručne povedané - bol raz jeden pán. Volal sa Richard Kane, ktorý rozmýšľal nad tým, prečo ľudia tak veľa investujú do rôznych dočasných záležitostí, venujú im čas, energiu, kopu peňazí, a pritom svoje manželstvo (to, čo je celoživotne dôležité) zanedbávajú. Tak prišiel pred 20 rokmi v Anglicku s nápadom urobiť niečo, čo by bolo dobrou investíciou do manželského vzťahu a zároveň by hlavných aktérov aj povzbudilo. Odvtedy sa táto myšlienka šíri do ďalších krajín sveta. Dnes sú to už takmer tri desiatky.

2

Čo vás viedlo k uskutočneniu myšlienky NTM na Slovensku?

Na jednej medzinárodnej konferencii sme stretli Richarda Kanea, kde veľmi nadšene hovoril o tejto iniciatíve. Svoje vystúpenie doplnil množstvom svedectiev o tom, ako si mnohé manželské páry užívajú týždeň na podporu manželstva, čo všetko si vďaka nemu uvedomili, ako ich to ovplyvnilo. Povedali sme si: Prečo by také niečo nemohlo fungovať aj na Slovensku? My sme však opatrnejšie typy. Nielenže sme si to nechali poriadne uležať v hlave (asi 3 roky), ale do takéhoto celonárodného projektu by sme nešli skôr, ako by sme mali zelenú z najvyšších miest. Jednoducho, modlili sme sa a pýtali sa Boha, ako to vidí on. Až po jeho uistení sme začali robiť konkrétne kroky k tomu, aby aj na Slovensku vznikol špeciálny priestor pre aktivity zamerané na povzbudenie manželov. No a tak sa narodil prvý Národný týždeň manželstva na Slovensku v roku 2011.

3

Ako vníma verejnosť NTM na Slovensku? Stretli ste sa s jeho podporou aj medzi neveriacimi?

Hneď prvý ročník NTM sme odštartovali tlačovou konferenciou, čím sme chceli získať pozornosť médií a dostať sa do povedomia ľudí na Slovensku. Usporiadali sme aj nejaké podporné podujatia a boli sme príjemne prekvapení, akú pozitívnu reakciu to medzi ľuďmi spustilo. Pre mnohých bolo ako zjavenie, že dobré manželstvo sa len tak samo neudeje, ale na manželstve treba pracovať, aby bolo naozaj dobré. Aby tí dvaja prežívali skutočnú blízkosť a navyše si to spolu užívali. Manželstvo môže byť naozaj „rajom na zemi“ - ved' pôvodne to bolo jeho Tvorcom tak aj zamýšľané, kým to človek nepokazil. A či sme sa stretli s podporou aj u neveriacich? Samozrejme. Myslíte, že ľudia, ktorí neveria v Boha, netúžia mať dobré manželstvo? Potreba blízkosti, zázemia, dôvery niekoho blízkeho je rovnako zakódovaná aj v ich vnútri.

Národný týždeň manželstva

Milí rodičia,

pri príležitosti Národného týždňa manželstva Vás dňa **14. februára 2017 o 18.30 hod.** srdečne pozývame do piaristického Kostola Najsvätejšej Trojice v Prievidzi osláviť spolu s nami dar rodiny, ktorej základom je sviatostné manželstvo uzatvorené z lásky medzi mužom a ženou. (Počas svätej omše budú mať všetci prítomní manželia možnosť obnoviť si svoj manželský sľub.)

NÁRODNÝTÝŽDEŇMANŽELSTVA

www.ntm.sk

Človek nežije iba z lásky,
ktorú prijíma, ale hlavne z tej,
ktorú daruje.

MATKA TEREZA

SLOVENSKO 13.-19.2.2017

MANŽELSTVO-SPOLU NA CESTE

*Po sv. omši bude v priestoroch piaristickej školy agapé,
na ktoré ste všetci srdečne pozvaní.*

Aby sa z viery nestala povera

Aj vy máte doma sviece, tzv. hromničné, požehnané na sviatok Obetovania Pána (2. február)? Tiež prichádzate do chrámu z príležitosti spomienky na svätého Blažeja (3. február), aby ste dostali požehnanie hrdla? Chystáte sa už o niekoľko dní zaradiť do radu „kajúcnikov“, aby ste boli na čele poznačení popolom (toho roku 1. marec)? Stačí mi pokropenie požehnanou vodou; je postačujúce mať náboženský predmet doma; som spokojný s tým, že som sa zúčastnil určitého liturgického obradu... Nestala sa z mojej viery už povera?

Posvätné veci sú tie, ktoré posvätením alebo požehnaním oddeľujeme od profánneho (bežného) používania a dávame ich dispozícii Božiemu kultu, liturgii. Tieto predmety samy osebe však nezískavajú žiadnu zvláštnu moc.

Hromničná svieca

Vlastnenie a zapálenie hromničnej sviecy ako jednej z týchto vecí nám teda samo osebe ešte nepomôže. Máme tú sviecu doma a to, že ju zapálime, je istý úkon viery. Približuje nás k Bohu a pripravuje na prijatie milosti. Potrebuje byť však spojený s jedným z najzákladnejších prejavov viery - modlitbou.

Horiaca svieca nám má pripomenúť Krista, skrze ktorého bolo všetko stvorené, temnoty ustúpili a zažiarilo svetlo. On je „svetlo vychádzajúce z výsosti“, ktoré prežaruje temnoty nášho strachu a našej bezmocnosti. Má moc aj nad prírodnými živlami - rovnako dnes ako vtedy, keď utišil búrku na mori, zatiaľ čo k nemu učeníci v strachu volali.

Svätoblažejské požehnanie

Ďalšie sviece (spojené do tvaru kríža) sa svätia na druhý deň, na sviatok svätého Blažeja. K čomu by nás požehnanie prekríženými sviecami mohlo pozvať? Prosíme na príhovor svätého Blažeja o ochranu nielen pred chorobami hrdla, ale aj pred každým zlom.

Dve sviece (horiace) sú spojené v tvare kríža, a tak sú symbolom Krista. Každé požehnanie je oslavou Boha a prosbou

o jeho dary. Cirkv vyzýva Ježišovo meno, pričom zvyčajne robí posvätný znak Kristovho kríža (porov. KKC 1671), pretože na kríži Kristus zvíťazil nad každým zlom.

Prečo však potrebujeme mať zdravé hrdlá? Aby sme mohli bez problémov hovoriť. Nie však ohovárania, osočovania, klebety či posudzovania. Zdravé hrdlá potrebujeme, aby z nich vychádzal zdravý a čistý hlas - rozhodne, silne, jasne schopný vysloviť potrebnú pravdu, správne poučiť či potešiť, alebo povzbudiť.

Stáva sa však, že aj napriek tomuto požehnaniu na príhovor svätého Blažeja človeka neraz potrápia bolesti hrdla. Možno si niekto len nedáva dobrý pozor na svoje hlasivky. Ale niekto zas možno používa skôr tie prvé reči, a nie druhé.

Popolec

Ako tretí symbol v blízkom liturgickom období je poznačenie popolom v úvode pôstneho obdobia. Tento popol pochádza zo spálených minuloročných ratolestí používaných pri liturgii Kvetnej nedele.

Keď pristupujeme ku kňazovi, počujeme slová: „Pamätaj, že prach si a na prach sa obrátiš.“, alebo „Kajajte sa a verte evanjeliu.“. Tieto slová spolu s popolom ratolestí nám pripomínajú, že nie vždy žijeme Bohu na slávu. V jednej chvíli ho oslavujeme a už o chvíľu ho pribíjame na kríž. A celá tá sláva sa premiňa v prach. Neraz človek egoisticky hľadá na dielo svojich rúk a neuvedomuje si pri tom, že aj to sa skôr či neskôr spolu s ním obráti na prach. A preto potrebujeme robiť po-

kánie. Znova sa potrebujeme započúvať do slov Ježišovho učenia a usilovať sa žiť podľa jeho príkladu, príkladu lásky.

Sme povzbudzovaní Cirkvou prijímať požehnanie, mať doma či nosiť pri sebe posvätené predmety, pretože sú nám veľkou pomocou proti zlu. Nezabúdajme však pri ich používaní aj uvažovať, nepripisujeme im moc, ktorú nemajú. Pamätajme na

slová Ježiša adresované žene chorej na krvotok, ktorá sa v zástupe tlačiacom sa na Ježiša dotkla len okraja jeho rúcha: „Tvoja viera ťa uzdravila.“ (Mk 5,34). Ani nás neuzdravuje samotné dotýkanie sa posvätených predmetov, ale odovzdanosť a dôvera v moc Boha. Majme to na mysli, aby sa z našej viery nestala povera.

Text: Marián Husár

Foto: Mária Melicherčíková

Povera a pravá nábožnosť

„Poverčiví však môžeme byť aj vzhľadom na náboženstvo, keď postavíme falošnú nábožnosť, ktorá pripisuje moc predmetom alebo navonok kresťanským obradom, nad pravú nábožnosť. Dochádza k tomu vtedy, keď sa vykonávajú úkony a obrady alebo sa odriekajú formuly našej viery, ale celá účinnosť sa podmieňuje prísnyim dodržiavaním spôsobov, foriem a času, ktoré niekto určil pre ich vykonávanie. (...) Podvodne totiž využíva modlitbu ako techniku na zabezpečenie výsledku a takmer si ho od Boha „vynucuje“. Pravá nábožnosť je, naopak, taká, pri ktorej Boha o niečo prosím a všetko zverím do jeho rúk vo vedomí, že on ma vo svojej slobode a zvrchovanosti vyslyší alebo nevyslyší, vždy pre moje dobro a pre dobro ľudí či záležitosti, za ktorú sa modlím.“

(Páter Amorth: V boji proti diablu. Skúsenosti exorcistu. Bratislava: Don Bosco 2016, str. 51.)

Kalazanský jubilejný rok

V rámci Kalazanského jubilejného roka sme sa pre Vás rozhodli pripraviť sériu dvanástich svedectiev - povzbudení od ľudí, ktorí mali či majú možnosť prežívať svoj život v blízkosti piaristov a čerpať z charizmy ich rehole. Príbehy týchto ľudí sú zároveň pomyselnou kyticou vďaka pre všetkých piaristov, ktorí v našom meste pôsobili či stále pôsobia.

Dnes Vám svoj príbeh študentov a prievidskej piaristickej školy vyrozprávajú dvaja absolventi piaristického gymnázia, Romana Hofmanová a Róbert Václavík.

To sa tam celý deň modlíte?

Naša škola - náš dom. To je naozaj to prvé, čo mi napadne, keď si spomeniem na roky strávené v piaristickej škole. Ved' ich bolo dokopy dvanásť! Štyri roky na základnej, osem rokov na gymnáziu.

Naša škola - náš dom. Naozaj, nemyslím to vôbec obrazne. V prípade mňa a niektorých mojich spolužiakov to platilo doslova. V škole sme trávili viac času ako doma. Stávalo sa nám, že sme do školy prišli na „nultú“ ráno o siedmej a odchádzali večer o šiestej - keď nás vyhodili pani upratovačky ☺.

Štúdium v piaristickej škole dalo obrovskú výbavu do života určite nielen mne. Vedomosti nadobudnuté na hodinách, pevné vzťahy a priateľstvá, dar viery... Vždy ma fascinovala tá atmosféra. Idete po chodbe, každého poznáte, s každým sa môžete porozprávať. Dokonca aj s učiteľmi. Nielenže boli skvelí pedagógovia, ale aj výborní radcovia a dôverníci. Nie vždy to bolo s nami, žiakmi, jednoduché a príjemné. Mohli si odučiť a ísť domov. No oni to mnohokrát neurobili. Zostali, starali sa, radili, presviedčali... Záležalo im na nás.

Boh ako základ

To, čo robí našu školu inou (áno, stále ju považujem aj za svoju ☺), je Otec. Myslím si, že práve Boh je ten, ktorý je Tvorcom tej zázračnej priateľskej atmosféry a vzájomnej blízkosti na chodbách školy. Možnosť chodiť do piaristickej školy považujem za obrovský dar. A je na každom žiakovi, ako s týmto darom naloží.

Pamätám si, ako sa kamaráti z iných škôl čudovali, keď som povedala, že chodím do piaristickej školy. Pýtali sa: „To vy sa tam celý deň modlíte?“ Vždy som im to rada a dokonca i s akousi zvláštnou hrdosťou objasnila.

Škola a pátri

K piaristickej škole neodmysliteľne patria pátri piaristi. Bez nich by to nešlo a nebolo ono. Ved' práve oni sú tými Božími

prostredníkmi! Ja osobne si spomínam na pátra Pavla, ktorého krátke omše všetci žiaci milovali; na pátra Vojtecha, ktorého sme sa ako malí báli a neskôr sme sa s ním radi smiali; na pátra Janka s večným úsmevom na perách, ktorého sme vždy našli tam, kde bolo najviac detí; na pátra Tomáša, ktorého hlas pri utišovaní v triede bol nezabudnuteľný; a na pátra Juraja, ktorý priniesol prebudenie a založil Spoločenstvo Piar.

Milí pátri, vďaka Vám všetkým za vzácne dielo, ktoré ste tu vytvárali, vytvárate, alebo ešte len vytvárať budete. Piaristickej škole vďačím naozaj za veľa. Dala mi vzdelanie. Vzácnych priateľov. Nespočetné množstvo zážitkov. Vychovala ma. Priblížila ma k Otcovi. Bez nej by som nikdy nebola tam, kde som a taká, aká som. Ďakujem Vám z celého srdca, milí piaristi...

Romana Hofmanová

Čakal som na tú o žabke

Prvý kontakt s pátrami piaristami som mal ako štvorročný. Prastará mama ma vzala do piaristického kostola, odviedla ma kamsi dozadu (do sakristie), postavila ma medzi tých veľkých chlapov a... Tam sa to vlastne všetko začalo.

Doteraz si živo spomínam na to, ako som netrpezlivo sedel na stoličke v presbytériu (na rozdiel od lavíc bola celkom pohodlná), netrpezlivo som šúchal nohami a čakal, pokým ten milý pán s príjemným jemným hlasom pri oltári nevytiahne gitaru a nezaspieva nám tú o tej žabke...

Z miništranta školák

Asi o dva roky neskôr som nastúpil do 1.B - tretieho ročníka vôbec, ktorý sa v piaristickej škole otvoril. Počas ktorej si prestávky som brázdil chodby školy s čisto novučičkou audiokazetou v ruke a netrpezlivo som vyzeral, kým sa neobjaví páter Ján Lichtner. S prosbou v očiach som ho požiadal, aby aj mne nahral takú parádnu kazetu plnú super pesničiek z detských omší.

V druhej triede som spoznal pátra Alojza. Tichší a vážnejší pán s veľmi milým úsmevom nás sprevádzal miništrantským krúžkom a zasväcoval nás do tajov liturgie. O rok na to nás už páter Pavol pripravoval na prvé sväté prijímanie. Mal vtedy takú filozofiu (ktorú nám prezradil o niekoľko rokov neskôr počas hodín náboženstva na gymnáziu), že ľudia majú radi krátke omše a dlhé klobásky... A v podobnom duchu pôsobil aj na svojich hodinách.

Noví pátri

Spomínal som prvé sväté prijímanie - približne v tomto čase som prvýkrát stretol aj mladého vysokého piaristu s kučeravými vlasmi a s dovedty pre mňa neznámym „titulom“: fráter Ján. A toho - dnes už pátra Jána - s veľkou radosťou stretávam na detských omšiach, ale aj mimo nich, dodnes.

S pátrom Vojtechom sa mi zas spája nespočetné množstvo (niekedy aj neuveriteľných) zážitkov a príhod z hodín náboženstva či miništrantského krúžku.

„Piaristami“ pre mňa nikdy neboli len pátri, ale aj celý učiteľský zbor a svojím spôsobom všetci pracovníci, ktorí sa podieľali na každodennom živote školy a kostola. Za dvanásť rokov svojho štúdia som s nimi prežil veľa zážitkov všedných i nevšedných. Podarilo sa im uskutočniť a naplniť odkaz, ktorý celé roky stál nad dverami školy - vytvoriť zo školy domov. Miesto, kde som sa vždy stretol s láskavým a chápaným prístupom, a kam som sa ako žiak a študent rád vracal. A to, aby sa im ich dielo podarilo viesť v podobnom duchu ako za mojich študentských čias, im prajem aj do budúcnosti.

Róbert Václavík

Patria fašiangy ku kresťanstvu?

Fašiangy, Turíce, Veľká noc príde, kto nemá kožucha, zima mu bude...

Kto z nás si všimol, že slová jednej z najznámejších a na Slovensku najrozšírenejších fašiangových pesničiek nie sú úplne pravdivé? Po správnosti nasleduje po fašiangoch Veľká noc a presne sedem týždňov po Veľkej noci prichádzajú turističné sviatky. Fašiangy sú obdobím od Troch kráľov až do polnoci pred škaredou - Popolcovou stredou.

Oslavy fašiangov sa v regiónoch líšili. Nie-kde sa robila praženica, na ktorú bola pozvaná celá dedina. Mládenci najprv týždeň pred zábavou chodili po dedine a pozývali dievčatá, ale aj starších. Pri tejto obchôdzke nezabudli zozbierať vajíčka a slaninu. Praženicu väčšinou pripravovala richtárka, potom sa začínala zábava, na ktorej boli aj pražené šišky, karamel, závin, huspenina a slaniny, klobásy, údené mäso a ďalšie miestne špeciality. Všetko sa odnieslo na priadky, kde dievčatá pripravili pohostenie. Fašiangy sa končili v utorok o polnoci.

Popolcová streda je pohyblivý sviatok a jeho dátum sa ráta podľa lunárneho kalendára a pripadá na 40. deň pred Veľkou nocou. Toho roku pripadá Popolcová streda na 22. februára. Slávenie Popolcovej stredy bolo zavedené v 7. storočí a tento deň sa stal dňom pokánia a pôstu. Pôst má pomôcť človeku nájsť cestu k duchovným hodnotám. Veriaci si na prijatie sviatosti v tento deň obliekali v zmysle prvokresťanských tradícií kajúci odev a posýpali sa popolom. Zvyk posýpať sa popolom pretrval dodnes, avšak už len symbolicky, kedy kňaz urobí popolom krížik na čelá veriacich pri slovách „Prach si a na prach sa obrátiš...“, alebo „Kajajte sa a verte evanjeliu...“

Aké boli odpovede našich farníkov na otázku, či fašiangy patria ku kresťanstvu?

- **Alena:** Nevie, ale sú to rôzne ľudové zvyky.
- **Irena:** Nepatria, z historického hľadiska je to pohanská tradícia.
- **Mária:** Nevie, ale tých masiek som sa vždy bála. Neznášam sprievody masiek.

▪ **Tonka:** Nie sú. Sú to pozostatky obdobia medzi Vianocami a Popolcovou stredou. Keď boli krátke fašiangy, tak sa menej dievčat vydalo, keď boli dlhšie, tak sa vydalo viac. Bola to samá veselost' a dedinské zábavy.

▪ **Milka:** Nevie, nehovoria nám o tom v Cirkvi, či sú kresťanské. Len viem, že veselica z narodenia Pána Ježiša je jedna radosť a iná radosť sú sprievody s maskami a všetko ostatné fašiangové veselie.

▪ **Božka:** Sláva Isusu Christu! Sláva i vo viky! Nepýtajte sa mňa, spýtajte sa pána farára!

▪ **Ela:** Nie sú. Maškarné plesy som nemala rada, strašne som sa bála výzoru masiek.

▪ **Alica:** Nie sú. Pred pôstom sa ľudia veselila a príde noc a pochová sa basa a koniec. Tieto tradície dodržiavali hlavne na dedinách, menej v mestách.

▪ **Zuzana:** Nie sú. Vždy som sa čudovala ešte ako dievka, že sa niekto zverí cez fašiangy tým strašným maskám. Fašiangy sú krátka doba, prebralo sa to z ľudových zvyklostí, trvajú do Popolcovej stredy a je to čas plesov. Ľudia sa prejedajú a keď príde pôst, mali by si dobre uvedomiť prečo, načo a začo.

▪ **Mirka:** Fašiangy sú tradícia a pôst však naberá inú hodnotu, lebo je to utrpenie Pána Ježiša.

▪ **Mária:** V Biblii nie je o fašiangoch napísané.

▪ **Brigita:** Je to čas radosti po narodení Pána Ježiša. Vyviera z veľkej radosti, potom začne prísny pôst, stíšenie človeka, lebo prichádza prenasledovanie Pána Ježiša.

Pripravili: Anka G. Vavrová a Žofia Hakošová

Tradičné fašiangové recepty starej mamy

Šišky či fánky - tieto jedlá nechýbajú snáď v žiadnom klasickom fašiangovom jedálničku. Ponúkame vám overené recepty na ne, pripravené šikovnými rukami jednej z našich starých mám.

Šišky

Suroviny: ½ kg polohrubej múky, 3 dkg masla, 3 dkg práškoveho cukru, 3 žltky, 3 dkg kvasníc, 3 ½ dl mlieka, ½ čajovej lyžičky soli, 1 čajová lyžička citrónovej šťavy, 2 polievkové lyžice rumu

Postup: Z trochy mlieka, cukru a kvasníc spravíme kvások. Maslo s cukrom vymiešame dopenista, pridáme žltky a asi 5 polievkových lyžíc z odváženej múky, dobre premiešame. Pridáme zvyšnú múku, soľ, kvások, citrónovú šťavu, rum a vypracujeme vláčne cesto, ktoré necháme na teplom mieste vykysnúť. Potom ho vyklopíme na pomúčenú dosku, zľahka rozvalkáme na hrúbku asi 2 cm. Vykrajujeme kolieska (7 - 8 cm), ktoré zas necháme pokysnúť, v strede spravíme jamku, hneď opatrne vrchnou stranou vkladáme do mierne rozpáleného tuku a dočervena vypražíme. Hotové pocukríme a do jamiek dáme ľubovoľný džem, alebo ich ozdobíme ovocnou penou: 2 bielky, 20 dkg preosiateho práškoveho cukru, 2 polievkové lyžice jahodového alebo iného džemu, trochu citrónovej šťavy alebo citrónového prášku, spolu dobre dohusta vyšľaháme.

Fánky

Suroviny: 15 dkg polohrubej múky, 15 dkg hladkej múky „špeciál“, trošku soli, 5 dkg masla, 2 žltky, 2 polievkové lyžice práškoveho cukru, 2 polievkové lyžice rumu, 7 polievkových lyžíc šľahačkovej smotany, ½ balíčka vanilkového cukru.

Postup: Všetko spolu na doske zmiesime a vypracujeme hladké cesto (len trochu mäkkšie ako na rezance). Potom ho rozvalkáme na hrúbku 2 - 3 mm, radielkom robíme rôzne tvary, v strede 2 - 3-krát nakrojíme, rôzne formujeme a nie vo veľmi horúcom tuku do ružova vypražíme. Hotové posypeme práškovo-vanilkovým cukrom.

S pomocou svojej starej mamy pripravila
Petra Humajová
Foto: Martina Humajová

Idú peniaze k nebeskej
bráne. Príde päť centov, svätý Peter ich pustí
dnu. Príde päť eur, aj tie vpustí. Príde päťsto eur, ale tie
nevypustí. Päťstoeurovka sa ohradí:
„Ako to, že tieto drobné pustiš dnu a mňa nie?“

Svätý Peter odpovie:

„To vieš, päť centov som videl v kostole pravidelne, aj päť eur
sa sem-tam ukázalo, ale teba som v kostole jakživ
nevidel...“

Zasmejme sa

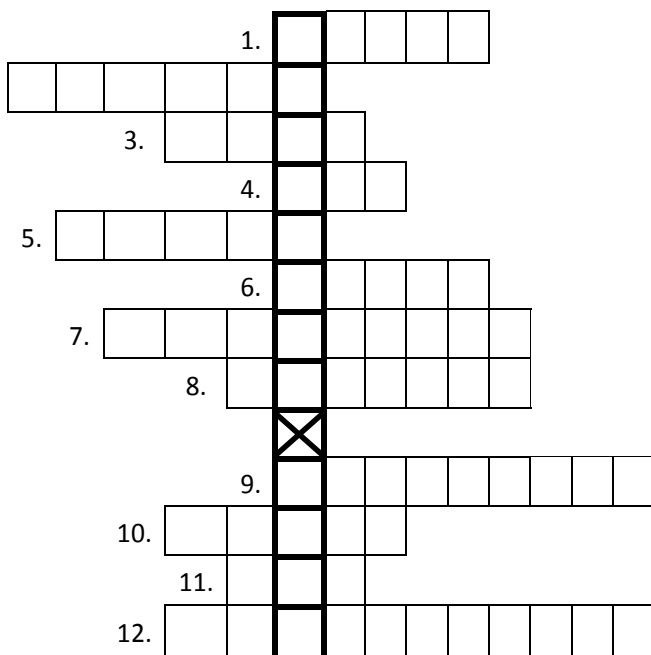

Milé deti!

Fašiangy sú obdobím medzi Vianocami a pôstom. V tomto čase sa radujeme a veselíme viac ako inokedy. Dokonca sa usporadúvajú aj výnimočné slávnosti, s ktorými sa inokedy počas roka nestretnete. Názov jednej z nich sa dozviete, keď vylúštite našu tajničku.

Vaša kamarátka Evka

1. Malé sivé zvieratko
2. Zvieraťko, ktoré robí bé
3. Veľmi zábavná, veselá osoba s červeným nosom
4. Zviera, ktoré má hrivu a veľmi rýchlo cvála
5. Malé, zelené poskakujúce zvieraťko
6. Zvieraťko, ktoré pláva
7. Žije na zámku a nosí krásne šaty
8. Malý, čierne-žltý vtáčik (vybrané slovo po s)
9. Zimné, jesenné, jarné...
10. Je to guľaté, má rôzne farby a často praská
11. Kráľ zvierat
12. Teraz sme ho dostávali v škole

Rubriku PRE DETI pripravuje Eva Čagánová

Piaristická spojená škola Františka Hanáka, A. Hlinku 44, Prievidza

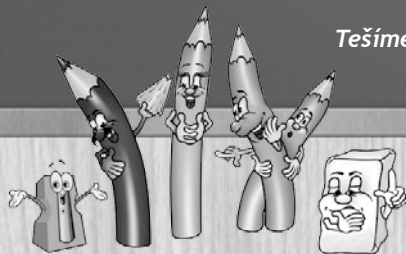
POZVÁNKA

Všetkých rodičov, priateľov našej školy, záujemcov o štúdium u nás, ale aj širokú verejnosť pozývame na

Deň otvorených dverí v piatok 24. februára 2017.

V tento deň otvoríme dvere do každej našej organizačnej zložky (materská škola, základná škola, gymnázium 4-ročné aj 8-ročné, stredná odborná škola).

Tešíme sa na spoločné stretnutie.

Perla v piesku

(Recenzia knihy Tessa Afsharovej)

Premýšľali ste už niekedy nad tým, ako je možné, že sa jerišká neviestka Rachab ocitla v rodokmeni Ježiša Krista? Možno si ešte spomínate na jej príbeh, možno už vo vašej pamäti dávno zapadol prachom. Pôvodom iránska spisovateľka Tessa Afsharová ho však oživila spôsobom, na ktorý sa nedá len tak ľahko zabudnúť.

Perla v piesku je prvou v slovenčine vydanou knihou Tessa Afsharovej. Vydalo ju vydavateľstvo KUMRAN v roku 2013. Už prvý pohľad na jej obal dokáže v čitateľovi navodiť pocit zvedavosti i tajomna zároveň. Kto je tá mladá žena zahalená v modrom závoji? Za kým sa obzerá ten mladý muž? Spája ich niečím červené lano klukatiace sa v pravom rohu? Rovnako ako názov, i obal knihy je totiž metaforický. Aby ho čitateľ rozlúskol, nezostáva mu iné, ako pustiť sa do čítania.

Rachab je mladé dievča z tradičnej jeriškejskej rodiny, ktorá sa venuje poľnohospodárstvu. Jej život je šťastný až do chvíle, kým neutrpí obrovskú ranu, a to od vlastného otca. Kvôli nedostatku prostriedkov na živobytie ju totiž predá na prostitúciu.

Rachab sa cíti byť odmietnutá a ponížená, i v tejto činnosti si však zachováva vlastnú tvár. Nejde s hocikým a za hocičo, je náročná a klientov si vyberá sama. Vďaka tomu je úspešná, žiadaná - a nepochybne šťastná. Až kým sa nedozvie, že k Jerichu sa blíži národ vyznávajúci jediného Boha - Boha plného súcitu s trpiacimi. A ten národ sa chystá Jericho dobyť...

Rachab sa bojí, no zároveň sa cíti byť ťahaná práve k tomuto Bohu - jedinému zo širokého panteónu bohov, ktorý má láskavú tvár. A tak sa rozhodne vykonať riskantný krok, ktorý môže zachrániť ju i jej rodinu. Bude však úspešný?

Knihy nie je len suchopárnym prerozprávaním biblických udalostí. Autorka Rachabin príbeh s citom a hlbokou znalosťou kanaánskych i izraelských tradícií podáva tak, že nie je vzdialený ani súčasnemu človeku. Biblické postavy v ňom ožívajú a stávajú sa bytosťami z mäsa a kostí. A zrazu to už nie je len príbeh o dobytí Jericha. Stáva sa z neho aj príbeh o zraniteľnosti a komplikovanosti ženy. O hrdosti a odhodlaní muža. Ale najmä o láskavosti Boha, ktorý dokáže i medzi pohanmi nájsť otvorené srdcia a prejaviť im svoju lásku a dobro.

Myslím si, že táto kniha môže byť tiež jedným z nástrojov, ktoré mu na to poslúžia. A to nielen medzi „pohanmi“.

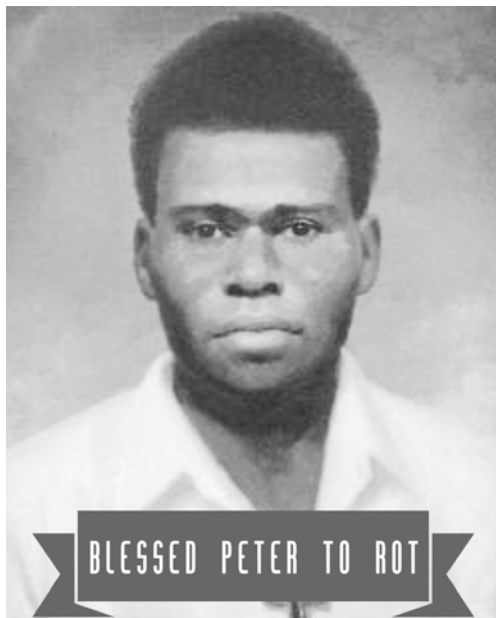
Petra Humajová
Foto: www.martinus.sk

Obhajoval zväzok jedného muža a jednej ženy

Blahoslavený Peter To Rot

Zväzok jedného muža a jednej ženy bol preňho samozrejmosťou, hoci aj okolie hlásalo opak. A keď prišiel čas vydať o tom svedectvo, neustúpil. Peter To Rot zahynul mučeníckou smrťou, rozhodnutý nezradiť Ježiša ani za cenu straty vlastného života.

Peter To Rot sa narodil v roku 1912 v Novej Británii, najväčšom ostrove Bismarkovho súostrovia, ktoré dnes patrí štátu Papua - Nová Guinea. Koncom 19. storočia prišli na tento ostrov verbisti. Ich misijná činnosť sa tu stretla s úspechom. Medzi inými sa kresťanom stal i domorodý obyvateľ To Rot, ktorý pri krste prijal meno Peter.

Manželstvo z lásky

Peter sa rozhodol slúžiť Bohu celým svojím životom a stal sa katechetom. V tom čase sa tiež zamiloval do Pauly, ktorá bola podobne ako on kresťankou. V roku 1936 sa vzali. Ich manželstvo bolo šťastné. Vládlo medzi nimi hlboké porozumenie a láska. Často sa spolu modlili a každú voľnú chvíľu trávil so svojimi deťmi,

za ktoré pociťovali pred Bohom veľkú zodpovednosť. Ich rodina sa stala vzorom kresťanského života pre celé okolie. A keďže Peter bol človekom milým, srdečným a súcitným, ľudia sa k nemu čoskoro začali hrnúť, aby ho požiadali o radu.

Nebezpečenstvo smrti

Chvíle šťastia však netrvali dlho. V roku 1942 obsadili Bismarkove ostrovy Japanci. Vyviezli odtiaľ všetkých bielych misionárov a kňazské povinnosti museli prevziať katechéti. Peter navštevoval chorých, krstil, verejne sa modlil i asistoval pri sobášoch. Hoci okupačné úrady povolili na okupovaných územiach polygamiu, aby si ľudí naklonili a mohli ich tak ľahšie ovládať, Peter presviedčal svojich krajanov, aby zachovali monogamické manželstvo, ktoré je sviatosťou. Dostal sa preto do väzenia, kde ho brutálne zbili. Prepustili ho na slobodu pod hrozbou smrti v prípade, že nezanechá pastoračnú prácu.

Peter bol rozhodnutý necúvnuť. Zorganizoval čosi na spôsob podzemnej pastoračie a i ďalej hlásal vieru v Krista. Na jar v roku 1945 ho opäť zatkli. Paula, ktorá čakala ich tretie dieťa, ho vo väzení navštevovala. Krátko pred prepustením v predtuche, že von sa už nedostane, ju Peter požiadal o to, aby mu do väzenia priniesla kríž, ktorý pri sebe nosil ako katechéta. O niekoľko dní ho zavraždil japonský vojenský lekár podaním jedu v injekcii. Odsúdili ho na smrť bez súdneho procesu i bez možnosti obhajoby a pred ľuďmi predstierali, že zomrel náhle pri-

rodzenou smrťou. Tí, ktorí ho po smrti videli, však rýchlo pochopili, aká je pravda.

Ján Pavol II. blahorečil Petra To Rota v roku 1995. Pri tejto príležitosti povedal: „Peter To Rot si cenil manželstvo v najvyššej miere a bránil ho úporne pred veľkým a mimoriadnym nebezpečenstvom; bránil náuku Cirkvi o nerozlučiteľnosti manželstva a o nutnosti vzájomnej ver-

nosti. Ak budú dobré vaše rodiny, budú súčasne dobré aj vaše dedinky a budú žiť v pokoji. Zachovajte tie tradície, ktoré ochraňujú a upevňujú rodinný život!“

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje a foto:

Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 4; www.catholic.org

Získanie odpustkov je viazané na konkrétne dni

V minulom čísle Bartolomeja sme priniesli informácie o možnosti získať odpustky v rámci Kalazanského jubilejného roka vo všetkých kostoloch či na všetkých miestach, kde pôsobia piaristi. Dnes tieto informácie dopĺňame termínmi, na ktoré je získanie týchto odpustkov viazané.

6.2. 2017 - deň obnovy našej služby kresťanskej výchovy (spomienka sv. Doroty - mučenice)

6.3. 2017 - ústredný deň Jubilea - deň založenia našej rehole

25.3. 2017 - deň modlitby za novicov

2.4. 2017 - deň piaristických misií

15.4. 2017 - deň identifikácie - schválenie nových konštitúcií podľa Druhého vatikánskeho koncilu

8.5. 2017 - Sviatok Panny Márie - Matky Zbožných škôl - Deň obnovenia zasvätenia našich diel Panne Márii

31.5. 2017 - deň modlitieb za piaristické povolania

8.7. 2017 - deň našich kolégií - deň služby chudobným

25.8. 2017 - Sviatok sv. Jozefa Kalazanského, nášho zakladateľa

26.9. 2017 - deň modlitieb za našich klerikov

25.11. 2017 - uzavretie Kalazanského jubilejného roka

(Z Dekréty ku Kalazanskému jubilejnému roku)

Spomienky

Dňa 8. februára uplynie 10 rokov, čo si Pán k sebe povolal našu drahú **Marienu Mečiarovú**. Za tichú spomienku s modlitbou ďakujú súrodenci s rodinami.

Dňa 29. marca 2017 uplynú 2 roky, čo si náš Pán povolal do Nebeského Jeruzalema našu mamu, babičku a prababičku **Vilmu Andrášikovou**. O tichú modlitbu prosí dcéra s rodinou.

Farská kronika

od 27. decembra do 27. januára 2017

Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:

Matúš Buttko

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo
večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:

Rudolf Brand, 74 r.

Mária Dekanová, 79 r.

Emília Kráľová, 83 r.

František Brand, 48 r.

Michal Čuma, 75 r.

Ondrej Goruša, 74 r.

Vilma Drahošová, 80 r.

Marta Čauderová, 84 r.

Jozef Kasperkevič, 85 r.

Anna Lenerová, 72 r.

Silvester Homola, 65 r.

Jozef Turcel, 75 r.

Gabriela Gamanová, 91 r.

Emília Svrčková, 87 r.

Anna Mušuková, 71 r.

Terézia Lišková, 66 r.

Ladislav Urban, 82 r.

Margita Oršulová, 81 r.

Karol Déri, 83 r.

Júlia Majdanová, 87 r.

Karol Cifrik, 64 r.

Matilda Šablicová, 73 r.

Mária Dubnická, 77 r.

Mária Veterníková, 91 r.

Terézia Kopalová, 77 r.

Ján Lauko, 83 r.

Emília Mikušová, 83 r.

Jozef Karak, 80 r.

Štefánia Pareničková, 84 r.

Rudolf Schnierer, 83 r.

František Kukan, 49 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ
v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad

v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko

tel.: 0902 202 898

e-mail: alojz.vlcko@gmail.com

Vedúca vydania: Petra Humajová

Grafika: Beáta Voskárová

Redaktori: Vladimír Slovák, Marián

Husár, Ján Jáger, Elena Blašková,

Anna Gálová, Mária Melicherčíková,

Mária Suríková, Zuzana Škrinárová,

Štefan Kollár

Kontakt:

tel.: 046/542 28 01

web: www.farapd.sk

e-mail: bartolomej@farapd.sk

adresa: Redakcia Bartolomej

Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:

str. 1 - Martina Humajová

str. 2, 31 - Alojz Vlčko

str. 3 - Mária Melicherčíková

str. 32 - Štefan Kollár

Tlač: PATRIA l., spol. s. r. o.

Náklady na tlač:

cca. 0,40 €

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo výberu
a úpravy príspevkov.

Rukopisy nevraciamy.

Škôlkarsky karneval, Piaristická spojená škola F. Hanáka, 25. január 2017

Kalazanský jubilejný rok - svätá omša s prievadzským rodákom Matúšom Palajom, 22. január 2017

